

Arrest

nr. 142 753 van 3 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE MAEYER loco advocaat M. RAES en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en van de stad Khermanshah afkomstig te zijn. Uw vader is een Koerd van etnische origine, uw moeder is een Fars. In de periode van de revolutie werd uw vader door het nieuwe regime beschuldigd van contrarevolutionaire activiteiten. Omwille van deze problemen diende uw familie te verhuizen naar Isfahan. In het jaar 1388 (2009) was u actief bij het campagne team van Mousavi. U verdeelde cd's en posters. Twee dagen na de verkiezingen nam u deel aan een demonstratie in Isfahan. Op een gegeven moment werd u echter door de veiligheidsdiensten ingesloten, beschoten met rubberkogels, en gearresteerd. De volgende dag werd u vrijgelaten. Omdat uw familie bezorgd was bent u daarna twee jaar bij uw zuster in Kelardasht gaan wonen. Rond nieuwjaar 1390 keerde u terug naar Isfahan. Op 14.03.1392 (04.06.2013) was u aanwezig op de begrafenisplechtigheid van Taheri, de vroegere voorzitter van het vrijdagsgebed. Omdat u buiten slogans tegen het Iraanse

regime begon te roepen werd u door de Etelaat gearresteerd. U werd een dag vastgehouden en na het ondertekenen van een beloftebrief vrijgelaten. Op het einde van de zesde maand van het jaar 1392 kwam een vriend naar de kopiezaak waar u werkte. Zijn broer S. A. (...), ook een vriend van u, was overleden. Op 26.06.1392 ging u samen met uw moeder uw vriend groeten op de begraafplaats van Isfahan waar ook zijn familie aanwezig was. U vermoedt dat S. A. (...) gedood werd door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten. Nadat u vertrok van de plechtigheid op de begraafplaats ging u naar een park met vrienden. Daar kreeg u telefoon van uw zuster. Zij vertelde u dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek waren en dat zij tijdens een huiszoeking uw computer, boeken en een paar cd's in beslag hadden genomen. U verbleef bij uw zuster tot uw vertrek uit Iran. Op 12.07.1392 (04.10.2013) verliet u uw land van herkomst. U reisde via Turkije en Griekenland naar België. Op 22 november 2013 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaart niet naar Iran terug te kunnen keren omdat u voor uw leven vreest omwille van uw activiteiten en omdat u het land op illegale wijze verliet. U vermoedt dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek zijn gezien uw buurman in Isfahan die bij de Etelaat tewerkgesteld is geregeld naar u vraagt. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een identiteitsdocument neer en kopieën van 15 foto's betreffende uw verwondingen na uw deelname aan de demonstratie in 2009 en betreffende uw werkzaamheden in een kopieercentrum. Na het gehoor legt u een medisch attest neer betreffende de verwondingen die u in Iran zou hebben opgelopen tijdens de protesten naar aanleiding van de verkiezingen van 2009.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat uw familie in het verleden reeds problemen kende met het Iraanse regime. U stelt immers dat uw vader in de periode van de revolutie van Kermanshah naar Isfahan diende te verhuizen vanwege beschuldigingen van antirevolutionaire activiteiten. Betreffende deze beweerdde beschuldigingen dient vastgesteld te worden dat u hierover geen begin van bewijs neerlegt. Wat echter ernstiger vragen oproept is dat uw verklaringen hierover evenmin overtuigen. Gevraagd welke problemen uw vader kende stelt u bijzonder vaag dat uw vader het u nooit volledig uitlegde, maar dat er zaken gebeurd zijn. Wanneer het CGVS verder informeert verklaart u expliciet hier niets over te weten. U antwoordt verder bijzonder vaag, en zonder dat u uw beweringen expliciet verbindt aan de voorgehouden problemen van uw vader, dat er toen groeperingen ontstonden die tegen het regime gekant waren en dat de Koerden altijd problemen hebben gekend. Als reden voor uw ontbrekende kennis stelt u dat deze gebeurtenissen van voor uw geboorte dateren (cgvs p.8). Deze verklaring voor uw volstreekte onwetendheid betreffende de beweerdde problemen van uw vader in het verleden kan echter niet aanvaard worden. Van een persoon die een asielaanvraag indient in een derde land en daarbij verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen van politieke aard met het regime mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de soortgelijke problemen die zijn vader kende met ditzelfde regime en deze incidenten correct kan weergeven.

Zelf verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS niet politiek actief te zijn geweest in uw land van herkomst op volgende gelegenheden na: uw activiteiten in het campagne team van Mir-Hossein Mousavi tijdens de verkiezingen van 2009 en het scanderen van slogans tegen het regime tijdens de begrafenis van Ayatollah Jalaluddin Taheri. Verder legt u een verband tussen de dood van uw vriend en medeopposant A. A. (...) en uw vertrek uit Iran (cgvs p.4-5 en 8).

Betreffende uw bewering, waarover u geen begin van bewijs aanbrengt, dat u in het jaar 1388 (21.03.2009-20.03.2010) politiek actief was en deelnam aan betogingen tegen het regime dient de aandacht gevestigd te worden op de gebrekkige consistentie tussen de versie die werd voorgesteld tijdens het gehoor op het CGVS en de informatie die u in de vragenlijst heeft gegeven op de DVZ. Zo stelde u in de vragenlijst weliswaar politiek actief te zijn maar niet voor een bepaalde organisatie of partij (vragenlijst cgvs, vraag 3.3). Tijdens uw gehoor voor het CGVS herhaalde u aanvankelijk deze bewering (cgvs p.5). Even later stelde u echter dat u samen met uw vriend S. A. (...) deel uitmaakte van het campagne team van Mousavi en zodoende informatie aan burgers verstrekte en cd's en posters uitdeelde (cgvs p.5). Later tijdens het gehoor voor het CGVS bevestigt u uw activiteiten voor Mousavi (cgvs p.10-11). Wanneer u tijdens het gehoor geconfronteerd werd met uw wijzigende verklaringen stelt u aanvankelijk dat er in casu geen sprake is van enige tegenstrijdigheid om even later te stellen dat het campagne team van Mousavi geen echte groep was, maar spontaan ontstond. Het is bijzonder weinig aannemelijk dat het campagne team van Mir Hossein Mousavi, aanvankelijk één van de architecten van het huidige regime en later een machtige reformistische speler in het Iraanse politieke landschap en meer specifiek binnen de groene beweging, zoals u stelt spontaan ontstond en dat u zodoende het verband niet legde tussen uw beweerdde activiteiten voor zijn campagne team en een langdurig engagement in een politieke organisatie of partij (cgvs p.13). Het voorgaande leidt er toe dat

er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen met het Iraanse regime in 2009. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Ter staving van uw mishandelingen door de Iraanse autoriteiten bij uw arrestatie tijdens de demonstratie twee dagen na de verkiezingen van 2009 legt u veertien foto's neer van de verwondingen die u zou hebben opgelopen. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit deze foto's allerm minst afgeleid kan worden wanneer en in welke omstandigheden deze verwondingen opgelopen werden. Verder dienen er ernstige vragen gesteld te worden betreffende de authenticiteit van (op zijn minst een aantal van de verwondingen op) deze foto's. Zo vertoont u op de derde en vierde foto slechts één wonde centraal op uw borst, waar u op de vijfde foto een bijkomende wonde heeft op uw linkerborst. Op de twaalfde foto heeft u een wonde linksonder uw linker tepel en onderaan uw linker oksel. Van deze verwondingen is geen spoor terug te vinden op de vierde foto. Uw bewering tijdens het gehoor dat een aantal foto's wat later genomen werd waardoor sommige wonden al genezen zijn (cgvs p.8) is geen verklaring voor het volledig ontbreken van enig spoor van een letsel dat op een andere foto wel zichtbaar is. Uit het door u voorgelegde doktersattest dd. 28 januari 2014 zou immers blijken dat meer dan vier jaar na de door u voorgehouden oorzaak van deze verwondingen nog steeds littekens zichtbaar zijn op uw borst zodat het niet aannemelijk is dat op de door u neergelegde foto's die kort na uw vrijlating genomen werden sommige littekens geheel niet meer zichtbaar zijn.

Verder stelt u op 14.03.1392 (04.06.2013) slogans tegen het regime te hebben geroepen tijdens de uitvaartplechtigheid van Ayatollah Jaleedin Taheri Esfahani, de vroegere voorzitter van het vrijdagsgebed, waarna u een dag werd vastgehouden door de Etelaat en vrij kwam na ondertekening van een beloftebrief (cgvs p.9-10). Ook hier dient vastgesteld te worden dat u noch betreffende uw deelname aan de protesten tijdens deze uitvaart noch betreffende uw daaropvolgende arrestatie enig bewijs voorlegt.

U kadert uw vertrek uit Iran op 12.07.1392 aan de executie van uw vriend en medeopposant S. A. (...) en de daaropvolgende huiszoeking door de veiligheidsdiensten van het Iraanse regime. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u betreffende het bestaan van uw vriend S. A. (...), zijn beweerde oppositieactiviteiten noch betreffende zijn overlijden door toedoen van de Iraanse autoriteiten een begin van bewijs voorlegt. Al evenmin overtuigend zijn uw verklaringen ter zake. Ondanks dat u zowel op de DVZ (vragenlijst CGVS – vraag 5) als tijdens het gehoor voor het CGVS (cgvs p.5 en 11) verklaart lange tijd met S. A. (...) bevriend te zijn geweest en samen met hem actief was in het campagne team van Mousavi blijkt u niet te weten bij welke organisatie of partij S. A. (...) actief was. U vult daarbij aan dat u deze persoon in de twee jaar voorafgaand aan uw vertrek uit Iran niet meer ontmoette (cgvs p.15). Wanneer het CGVS informeert naar de reden van zijn executie geeft u het bijzonder vage antwoord dat hij problemen kende en vult aan dat hij niet gewoon wat protesteerde. Verder stelt u niet te weten waarom hij vermoord werd (cgvs p.14).

Bovendien roepen uw weinig consistente verklaringen betreffende zijn uitvaart ernstige vragen op. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat K. A. (...) naar de drukkerij kwam waar u werkte en u wel vertelde van het overlijden van zijn broer S. A. (...) maar weigerde te vertellen wanneer de uitvaartplechtigheid plaats had (cgvs p.4). Later tijdens het gehoor stelt u hierover dat K. A. (...) u wel op de hoogte bracht van de datum van de uitvaart van S. (...) maar uw aanbod om hierbij aanwezig te zijn afwimpelde (cgvs p.14). Verder verklaarde u eerst dat K. A. (...) langskwam met overlijdensberichten die aan de venster opgehangen konden worden (cgvs p.4) om later tijdens het gehoor te beweren dat hij een foto van zijn broer kwam uitvergroten om ze in te lijsten (cgvs p.14). Ten slotte dient vastgesteld te worden dat op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u op 26.06.1392 (17.09.2013) samen met uw moeder naar de begrafenis van deze man ging (vragenlijst cgvs – vraag 5). Tijdens het gehoor voor het CGVS stelt u wel aanwezig te zijn geweest op een plechtigheid (cgvs p.4) maar ontkent u echter aanwezig te zijn geweest op zijn begrafenis. U stelt zelfs de datum van zijn overlijden noch van zijn begrafenis te kennen (cgvs p.11). U zou op 26.06.1392 samen met uw moeder enkel het graf zijn gaan groeten en verwijst naar het Sjiitische gebruik om op de derde, zevende en veertigste dag na het overlijden de overledene te gedenken. U verklaart te vermoeden dat de uitvaartplechtigheid een week na het overlijden plaats heeft (cgvs p.11 en 13). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de uitvaartplechtigheid of "Khatm" op de derde dag van het overlijden plaats heeft. Gezien u zowel op de DVZ als tijdens uw gehoor voor het CGVS uw vertrek uit Iran verbindt aan de executie van uw vriend S. A. (...) en de daaropvolgende huiszoeking na uw aanwezigheid op een plechtigheid bij zijn graf mag redelijkerwijs toch worden verwacht dat dat u de incidenten die aan de oorsprong van uw vlucht liggen gedetailleerd en op een consistente wijze kan weergeven.

Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dat er onmiddellijk na uw aanwezigheid op de plechtigheid ter ere van uw vriend een huiszoeking plaats had in uw woning te Isfahan. Daarbij zouden de veiligheidsdiensten bezwarend materiaal in beslag genomen hebben. Omwille van deze feiten

besloot u enkele weken later Iran te verlaten. Over deze huiszoeking legt u geen begin van bewijs voor. Gezien er bovendien geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over uw band met een opposant met de naam S. A. (...) en uw aanwezigheid tijdens een plechtigheid na diens executie door de Iraanse autoriteiten kan er logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan de huiszoeking die er het gevolg van zou geweest zijn.

Wat verder ernstige vragen oproept betreffende uw beweerde problemen met de Iraanse veiligheidsdiensten is dat wanneer het CGVS informeert voor welke rechtbank u zou moeten verschijnen in geval de Iraanse autoriteiten tot vervolging zouden overgaan u hierover bijzonder onwetend blijkt. U stelt dat men niet voor een gewone of algemene rechtbank dient te verschijnen gezien deze enkel voor sociale problemen bevoegd is, en dat de rechter en de rechtbank anders is, maar dat de naam van deze rechtbank u onbekend is. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat de Revolutionaire rechtbank bevoegd is voor de bestraffing van gedragingen die als een bedreiging voor de interne veiligheid van de republiek beschouwd worden. Ook wanneer het CGVS u op het bestaan van een dergelijk rechtbank wijst stelt u de naam niet te kennen. Van iemand die verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij vervolging vreest vanwege de autoriteiten vanwege zijn activiteiten als politiek opposant mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij kennis heeft voor welke rechtbank politieke opposanten dienen te verschijnen.

Wat betreft uw verklaringen betreffende uw vrees voor vervolging omwille van uw illegaal vertrek uit Iran dient te worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen langdurige gevangenisstraffen opleggen wegens illegale uitreis. In praktijk worden bovendien louter boetes opgelegd. Zelfs het vragen van asiel in het buitenland wordt niet als een politieke daad gezien door de Iraanse autoriteiten. Wie Iran op illegale wijze heeft verlaten kan nog steeds terugkeren zonder grote problemen. Een terugkeerder die niet (meer) over een geldig reisdocument beschikt; kan een paspoort hetzij een laissezpasser uitgereikt krijgen op de Iraanse ambassade in het buitenland. Voorwaarde hiervoor is dat de terugkeerder zijn/haar identiteit kan bewijzen. Bij aankomst in Iran zal de terugkeerder waarschijnlijk nog een ondervraging moeten ondergaan over hoe hij/zij Iran had verlaten. Wie Iran eerder illegaal had verlaten, zou vervolgens beboet kunnen worden of gedurende één of twee dagen opgesloten. Enkel wie een illegale daad zou hebben gesteld vóór zijn/haar vertrek uit Iran kan gearresteerd en/ of vervolgd worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen betreffende uw vervolging door de Iraanse autoriteiten vanwege uw deelname aan protestacties in 2009 en 2013, uw aanwezigheid op de begrafenis van de door de Iraanse overheid geëxecuteerde opposant met de naam S. A. (...) en de daaruit voortvloeiende huiszoeking. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Het door u overgemaakte identiteitsbewijs betreft louter uw identiteit en heeft geen betrekking op uw vluchtrelaas. De door u neergelegde foto waarop u naast een man in een kopieerzaak staat toont enkel uw aanwezigheid in deze zaak op het moment van de opname aan. Betreffende de veertien foto's die u overmaakt ter staving van de verwondingen die u opliep tijdens een demonstratie twee dagen na de verkiezingen van 2009 werden hiervoor reeds de nodige bedenkingen geuit. Het door u na het gehoor neergelegde doktersattest stelt enkel vast dat er op het moment van de consultatie op uw borst nog licht aanwezige littekens zichtbaar zijn en er op uw rug geen littekenweefsel zichtbaar is maar biedt evenmin uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat

verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande het niet kunnen bijbrengen van enig begin van bewijs betreffende de politieke activiteiten van haar vader, van haar betrokkenheid bij de betogingen tegen het regime, van haar arrestatie op 4 juni 2013, van de huiszoeking en van het bestaan van haar vriend S. A. betoogt verzoekende partij dat er in haar land van herkomst “*überhaupt*” geen papieren sporen van voormelde gebeurtenissen kunnen worden teruggevonden, dat Iran geen rechtsstaat is en dat het Iraanse regime juist het ontstaan van een dergelijke “*paper trail*” verhindert omdat dit haar een enorme informatievoorsprong verschaft op haar eigen burgers. “*Deze informatieasymmetrie stelt het regime in staat de eigen macht te bestendigen.*” Ten slotte oppert verzoekende partij dat men bezwaarlijk kan veronderstellen dat zij voor haar vertrek uit Iran eerst nog bij verschillende overheidsdiensten langsgaat om bewijs van haar arrestatie of de huiszoeking op te vragen.

2.2.3.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de opmerking van verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten geen papieren sporen nalaten met betrekking tot hoger vermelde gebeurtenissen een blote bewering betreft daar niet onderbouwd met enige objectieve informatie en bovendien in tegenspraak is met haar suggestie dat bewijzen wel verkrijgbaar zijn doch bezwaarlijk van haar kan worden verwacht deze voor haar vertrek bij de overheidsdiensten te gaan vragen. Bovendien dient niet alle bewijs exclusief van de Iraanse autoriteiten te worden verkregen daar het bewijs van bepaalde gegevens van het asielrelaas – deze met betrekking tot de politieke activiteiten van haar vader en aangaande haar vriend S. A. – mogelijk kan worden aangebracht via de vader/de familie van verzoekende partij en de familie van de vriend van verzoekende partij. Ten slotte wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich deze beslissing kunnen dragen. Het zijn de flagrante onwetendheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in hoofde van verzoekende partij betreffende de meest wezenlijke aspecten van haar verhaal, gecombineerd met het ontbreken van elk begin van bewijs, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondergraven.

2.2.4. Waar verzoekende partij met betrekking tot de beoordeling van de foto's van haar letsels opwerpt dat het verschil in de staat van de verwondingen logischerwijze volgt uit het feit dat bepaalde foto's later zijn genomen zodat bepaalde verwondingen reeds deels waren geheeld, oordeelt de Raad dat desbetreffende motivering van verwerende partij een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers kan noch uit de foto's, noch uit het medisch attest van Dr. H. Celus van 28 januari 2014 (bijlage 5 bij het verzoekschrift), dat zich reeds

eerder in het administratief dossier bevond en louter stelt dat op dezelfde plaats als op de foto's ter hoogte van de borst nog lichte littekens aanwezig zijn, blijkt in welke omstandigheden deze verwondingen werden opgelopen, zoals terecht door verwerende partij gemotiveerd. Voormelde foto's en medisch attest maken dan ook geen bewijs uit van de door verzoekende partij voorgehouden gebeurtenissen.

2.2.5.1. Aangaande de vastgestelde inconsistente verklaringen van verzoekende partij afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met betrekking tot haar politieke engagement, herhaalt verzoekende partij dat zij niet actief was voor een specifieke partij of organisatie, maar wel betrokken was bij het campagne team van Mousavi. Verzoekende partij voegt eraan toe dat dit logisch is daar in Iran partijen of organisaties die buiten het regime staan sowieso formeel niet bestaan daar deze door het regime zijn verboden.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het gegeven dat een beweging, partij of organisatie buiten het regime staat en derhalve formeel in Iran niet bestaan en verboden zijn niet vergoelikt waarom men zijn engagement hiervoor niet vermeldt. De Raad acht het totaal onaannemelijk dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal voorhoudt zich te hebben ingezet voor de campagne van Moussavi en propaganda te hebben gevoerd middels het uitdelen van cd's en posters ter informatie aan de burgers en dit samen met haar vriend S. A. (administratief dossier, stuk 11, p. 5 en 10), doch dit ver doorgedreven politiek engagement in de beweging van Moussavi bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laat en enkel gewag maakt van een politiek engagement dat zich uit in het deelnemen aan betogingen tegen het Iraanse regime (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst). Het niet vermelden van voormeld engagement is des te frappanter nu verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel gewag maakt van haar vriend S. A. en zij mede om reden van het niet weten waarom deze door de Iraanse autoriteiten werd geëxecuteerd haar land verliet. De vastgestelde ommissie betreffende een wezenlijk element van het voorgehouden asielrelaas verhindert dan ook terecht aan dit relaas enig geloof te hechten.

2.2.6.1. Betreffende het volstrekt niets weten van de problemen van haar vader oppert verzoekende partij dat deze dateren van voor haar geboorte, dat haar vader er zelden over sprak waarschijnlijk om zijn gezin te beschermen en haar vader er bij haar vanuit dezelfde bezorgdheid op aandrang zich niet met politiek in te laten.

2.2.6.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat wanneer verzoekende partij meent haar eigen voorgehouden problematiek te moeten kaderen in een breder geheel van eerdere problemen van haar familie met de Iraanse autoriteiten van haar kan worden verwacht hier een *minimum minimorum* aan concrete gegevens te kunnen over vertellen, *quod non*. Bovendien is het verweer van verzoekende partij vrij contradictorisch, enerzijds stellende dat haar vader geen informatie gaf ter bescherming van zijn gezin, doch anderzijds benadrukkende dat haar vader in een zelfde bezorgdheid aandrang zich niet in te laten met politiek waaruit in redelijkheid mag worden aangenomen dat een vader zijn politiek geëngageerde zoon met concrete feiten uit zijn persoonlijke ervaring tracht weg te houden van het pad van de politiek. Dat verzoekende partij over de problematiek van haar vader "*niets*" (administratief dossier, stuk 11, p. 8) weet te vertellen kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij stelt dat de broer van zijn goede vriend S. A. hem pas na aandringen de datum van de begrafenisplechtigheid had medegedeeld, oordeelt de Raad dat dit duidelijk een *post-factum* verklaring betreft die na reflectie is tot stand gekomen teneinde de twee uitermate uiteenlopende versies voorgehouden bij het gehoor op het Commissariaat-generaal te verzoenen. Verzoekende partij heeft het in eerste instantie over het feit dat de broer van S. A. het moment van de plechtigheid "*niet wou vertellen*" (administratief dossier, stuk 11, p. 4) om vervolgens bij het einde van het gehoor op de vraag "*Hoe wist u van de datum van de plechtigheid?*" ongenueanceerd te antwoorden "*Van zijn broer.*", eraan toevoegende dat zij naar de plechtigheid wou komen, doch de broer het niet nodig achtte. Tenslotte beschreef de broer nog dat de plechtigheid zou doorgaan ergens achteraan de begraafplaats. De Raad oordeelt dat voormelde duidelijk verwoorde versies niet voor enige interpretatie vatbaar zijn en derhalve verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas hypothekeren. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing als geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen.

2.2.8.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van verzoekende partij dat de broer van haar geëxecuteerde vriend naar de drukkerij kwam met overlijdensberichten om aan de venster op te hangen en anderzijds dat hij enkel een foto kwam laten uitvergroten om in te lijsten

betoogt verzoekende partij dat verwerende partij verkeerdelijk voorwendt dat het om twee alternatieve verklaringen gaat terwijl hij in werkelijkheid naar de kopiezaak kwam om een overlijdensbericht én een vergrote foto te laten afdrucken.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal gewag maakt van overlijdensberichten (administratief dossier, stuk 11, p. 4) en het later heeft over het louter vergroten van de foto van S. A. door diens broer, waarbij verzoekende partij uitdrukkelijk verklaart dat er geen overlijdensberichten waren, “*je mag daar geen pamfletten over maken*” aldus verzoekende partij (administratief dossier, stuk 11, p. 14). Dat verzoekende partij het nu in haar verweer heeft over zowel overlijdensberichten als een foto, hoewel zij op het Commissariaat-generaal duidelijk stelt dat er geen overlijdensberichten waren, versterkt enkel het ongeloofwaardig karakter van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.9. Waar verzoekende partij betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het al dan niet aanwezig te zijn geweest op de begrafenis van S. A. aanvoert dat het hier een misverstand betreft in de hand gewerkt door de vertaling van de noties “begrafenisplechtigheid” en “teraardebesteding”, stelt de Raad vast dat zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal gewag wordt gemaakt van het begrip “begrafenis” en verzoekende partij respectievelijk verklaart er wel en niet aanwezig te zijn geweest. De Raad wijst erop dat ten aanzien van de gehoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van de commissaris-generaal een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij beperkt zich *in casu* tot loutere beweringen die zij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169.219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling van concrete woorden in het Farsi naar het Nederlands toe deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

De motivering dat verzoekende partij noch de datum van het overlijden van S. A., noch deze van de begrafenis kent, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.10.1. Verzoekende partij verklaart haar onwetendheid met betrekking tot de executie van S. A. en tot diens oppositieactiviteiten door het feit dat de Iraanse autoriteiten geen verantwoording afleggen over hun acties en dat zij de laatste twee jaar voor haar vertrek uit Iran geen contact meer had met haar vriend.

2.2.10.2. De Raad acht het een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij zich niet nader informeerde over de mogelijke toedracht van het overlijden van haar vriend S. A. daar mede de onwetendheid over het overlijden van deze vriend – die ooit haar politiek medestander was – haar noodzaakte te vluchten naar het buitenland (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst) en de toedracht van dit overlijden haar had toegelaten haar persoonlijke situatie beter in te schatten. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat er sprake is van een reeds tien jaar durende vriendschap en de moeder van verzoekende partij de moeder van S. A. kende, die haar trouwens op de begrafenis ik kennis stelde van wat er was gebeurd, waarop ook de moeder van verzoekende partij zwaar geëmotioneerd raakte (administratief dossier, stuk 11, p. 4 en 11). Verzoekende partij had dus duidelijk de mogelijkheid ook naderhand via het onderling bekend zijn van beide families de mogelijke toedracht, waaronder het politieke engagement van S. A., te achterhalen. Het verweer van verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd.

2.2.11. Waar verzoekende partij zich beklagt over het gebrek aan bronvermelding met betrekking tot de motivering dat bij illegale uitreis de Iraanse overheid enkel boetes oplegt en dat enkel wie een illegale daad begaan heeft voorafgaand aan zijn vertrek het gevaar loopt te worden vervolgd, wijst de Raad erop dat desbetreffende informatie, gesteund op internationale berichtgeving, zich in het administratief dossier bevindt (stuk 15, deel 3) en verzoekende partij dit gebruik makend van haar inzagerecht had kunnen consulteren.

Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat Iraanse asielzoekers bij terugkeer door de Iraanse autoriteiten toch worden vervolgd, hiertoe verwijzend naar berichtgeving in een document van

het *“Refugee Documentation Centre Ireland”* van 5 januari 2012 en waarin tevens wordt vermeld dat *“Conform het Iraanse recht afgewezen Iraanse asielzoekers in hun land van herkomst kunnen worden vervolgd voor misdrijven gepleegd buiten Iran waaronder het afleggen van verklaringen over beweerdelijke vervolging”*, stelt de Raad vooreerst vast dat dit document inderdaad stelt dat afgewezen asielzoekers *“kunnen”* worden vervolgd, doch uit niets blijkt dat dit ook effectief wordt toegepast omwille van loutere verklaringen over beweerde vervolging. Verder merkt de Raad op dat dit document slechts gewag maakt van één persoon – een in Noorwegen afgewezen Koerdische asielzoeker – die na terugkeer naar Iran door de autoriteiten in detentie zou zijn gesteld, maar evenmin melding maakt van de concrete omstandigheden die deze zaak behelzen. Door de Raad kan dan ook niet worden uitgemaakt of deze zaak niet perfect kadert in de informatie zoals aangebracht door verwerende partij. Tenslotte oordeelt de Raad dat de vermelding in dit document van een uittreksel uit een artikel van de krant *The Guardian*, met name dat in mei 2011 zes Iraniërs 32 dagen een hongerstaking hielden tegen hun uitwijzing en hun advocaat de mening was toegedaan dat zij louter wegens het uiten van kritiek op het Iraanse regime in gevaar zullen verkeren bij terugkeer naar hun land van herkomst, niet op objectieve wijze aantoont dat deze personen effectief zijn of zullen worden vervolgd bij terugkeer naar Iran.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt (administratief dossier, stuk 15, deel 3) niet correct of niet meer actueel zou zijn waardoor aangaande motivering van verwerende partij dan ook onverminderd overeind blijft.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en dat de illegale uitreis uit Iran geen aanleiding geeft tot disproportionele straffen. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 24 januari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden

beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT